Hunt ja inimene.

Rebane köneles kord hundile inimese jõust ja rammust, ükski loom ei woida tema wasta seista, ja peab kawal mees olema, kes temaga tahab korda saada. Selle peale wastas hunt: „Kui ma peaksin ühte nägema, ma tahaksin kord katset teha ja inimese peale hakkata.“ „Ma woin sind seks aidata“ ütles rebane, „tule aga hommiku wara minu juure, ma tahan sulle ühe inimese näidata.“ Hunt tegi seda, ja rebane läks temaga sinna tee peale, kust küt iga pääwa käis. Esmalt tuli üks wana halpää. „On see inimene?“ küsis hunt. „Ei“, wastas rebane, „see on seda olnud“. Siis tuli üks weike pois. „On see inimene?“ „Ei, sest saab alles inimene“, wastas rebane. Wiimaks tuli küt, kahe rauaga püs õlal ja suur pik nuga tuppes külle peal. Rebane ütles hundile: „Waata nüüd, sealt tuleb üks inimene. Kui sa mees oled, mine nüüd

selle wasta ja näita, mis sa woid, aga mina arg loom lähen ja poen põesa taha ja waatan sealt sinu suurt julgust.“ Hunt läks nüüd uhkeste inimese wasta; aga küt, kui teda nägi ütles: „Kahju, et mul kuulsid püssi sees ei ole,“ tõmbas kohe püssi winna ja lasi hundile wasta silmi. Hunt rapputas kangeste pääd, ommeti wõttis ta julgust ja läks edasi, küt andis t'ale teise paugu. Hunt kannatas kanget walu ja kargas küti peale, kes oma suure jahi nuga parema ja pahema poole nägu paar korda hundile leikas, nõnda et ta raskeste haawatud ja werine tagasi metsa jooksis. Kui n'ad pea koku saiwad, küsis rebane: „No wend hunt, kuidas oled sa inimesega korda saanud?“ mis so pea ja silmadel wiga on? mis ilusaid punasid kingitusi oled sa wist inimese käest saanud? — „Oh wend“, wastas hunt, ära räägi nõnda, nii suguse kange looma ma poleks inimese mite arwand olewa. Esmalt wõttis ta keppi õla pealt ja puhus